

3D Smilov 11.-13. listopadu 2016

Závěrečná vícedenní výprava tohoto kalendářního roku do Smilova mezi nás přilákala i několik z těch, jenž se obvykle našich vícedenních akcí neúčastní. Tento fakt se jistě podepsal také na nadšeném setkávání, kterého jsme byli svědky a které zlepšila už tak skvělou atmosféru na výpravě. Ale abych se vzdálil od patetického zmiňování převládajících pocitů, přejdu k výčtu účastníků, kterými byli: Jenda, Tade, Prokop, Davča V. i U., Kája, Lukáš, Vlastík, Čůča, Kuba, Mamut, Kozák, Honza, Vojta (menší), Šotouš, Vojta (větší), Brácha, na otočku Medvěd, Matěj, Lipo, Upír, Štístko, David a já. Jak můžete vidět, účast byla vysoká, což je skvělé a báječné, jak budete jistě souhlasit.

Konečně vyrazíme. Sraz máme nebývale pozdě a proto do Domašova přijíždíme až za tmy. Čekají nás přibližně tři kilometry do mírného kopce, načež staneme pod starým známým železničním mostem odkud je chata Severka vzdálena pouze pár desítek metrů. Ubytováváme se a rozprostíráme po chatě. Jak nám bylo dříve řečeno, hlavní společenská místnost na půdě se rekonstruuje a proto ji nemůžeme využít, což je krapet nepříjemné, protože venku je úděsná zima ve které nemůžeme trávit přespříliš času.

Večer po příjezdu nás však ještě čeká několik menších příjemných aktivit. Tou, která rozhodně stojí za zmínění, je výroba družinových triček, která dopadají velice dobře, nedochází k žádným skrečům a výsledky uvidíme (jak doufám) i na dalších akcích. Dále hrajeme několik menších her, avšak vzhledem k tomu, že je už dosti pozdě a sobota je jakožto hlavní programový den značně vysilující, vydáváme se zalehnout. Já sám pronáším velice nebezpečný slib, totiž že následující večer budu vyprávět pohádku, což mi posléze způsobí nemálo vrásek a starostí.

Máme tu sobotu a dětičky nám zlobí. Nasazujeme tedy silný kalibr. Rozcvičku. Z jejich následků se bohužel většina bandy nevzpamatovává následujících pár hodin, ale jen asi patnáct minut, kdy horečná aktivita pokračuje. Po snídani hrajeme několik pohybových her venku a následně se přenášíme do období 2. světové války, konkrétně do pozic rozvědčků. Cílem tří skupin je co nejrychleji rozluštit několik šifer, které je vedou po okolí chaty. Výsledky jsou relativně dobré, nejvíce se daří Štístkovi, který prolamuje i šifru zvanou „hebrejský azbash“. Šifra není zas až tak příšerně komplikovaná ... ale chtěl jsem hlavně zmínit ten husťácký název.

Následně máme volnější program, protože se blíží oběd. Vlčata se baví pronásledováním duchů (tato jejich aktivita trvá téměř po celý den), kteří je údajně měli v noci strašit. Oběd je famózní. Máme skvělé řízky a brambory. Dokonce stává neuvěřitelná věc, totiž, že je více řízků než brambor a ještě podivnější věc, že nejsme schopni dojíst řízky. Ani velké zkrmovací stroje typu Štístka neodolávají věčně a po šestém řízku už vyhlásují příměří.

Odpoledne zpracováváme dýně, které po vyřezání roztodivných obličejů opatřujeme svíčkami. Dokonce se mi dostává velké pocty, protože Kájova dýně s obzvlášť děsivě vyřezaným obličejem má údajně představovat mou maličkost.

„Co je nejhorší na tom být partyzán?“ Tato otázka nám vrtala v hlavě už po nějaký čas, naštěstí zde byl Jenda a s jistotou nám napověděl. No ovšem, přece nedostatek toaletního papíru! V této hře nás tedy čekala honba za nádherným, voňavým a měkkým toaletním papírem, který obvykle používali možná němečtí oficiři (ano, uhádli jste, čirou náhodou se i tato aktivita odehrávala v prostředí 2. světové války). Bohužel nám obvykle čekalo pouze taktzvané „struhadlo“. Věřím, že si všichni dokáží představit, jakou kvalitu má tento typ toaletního papíru. Asi ještě pár následujících týdnů nás pak bude strašit slovní spojení „Velký špatný“. Zasvěcení vědí velice dobře o co se má jednat ...

Krom jiného nás však na Smilově čeká zahájení CRH, kterou máme na starosti Tade a já. Prostor k tomu dostáváme právě v čase před hostinou (= korektnější název pro žranici). Družiny prochází několika stanovišti, aby se nakonec, po odchycení zprávy zasílané morseovkou, dozvěděly, že jakožto Londýnské a Pařížské konkurenční expediční kluby vyráží na složitou a obtížnou výpravu na slavný vrchol Nanga Parbat. Legenda a úvod byl vkusně doplněn scénkou vymyšlenou na koleně Vojtou, Upírem a dalšími, díky! Kdo zvítězí a získá věčnou slávu (a bustu ve vestibulu expedičního klubu)?! To ukáže jen čas a schopnosti jednotlivců.

Vrchol večera, tradiční hostina, stoly plné nejrůznějších pochutin, slaností, sladkostí, hořkostí i kyselostí! Okamžik, na který se každý z nás těší. Zábava, hovor i požívání probíhá ve slavnostním oblečení a velice kultivovaně ... časem se tato civilizovanost poněkud vytrácí, ale tak už to holt bývá.

Když je většina jídla sněžena a vlčata netrpělivě vyžadují očekávanou premiéru táborového blockbusteru (= trháku), přesouváme se do vedlejší místnosti. Zprvu dáváme tradičně prostor starším snímkům, před očima nám jako vlna nostalgie proběhnou snímky jako Za časů vlčích, Bloody Wood (plánované údajně vždy pouze jako trailer), Akce Blatouch, Star Wars a další ... a pak to konečně přichází, velkofilm ... CIZINEC! Jsme svědky skvěle zpracovaného filmu, kterému Upírem přidané efekty rozhodně hodně přidaly. Přecházíme fejkovou druhou kapitolu a sledujeme Cizincovu cestu za pomstou, do které se zaplétají city i hrozní indiáni, včetně mocného válečníka, kterého představoval Snake a který má ve filmu nejspíše nejkontroverznější a nejhumornější scénu ... pochopitelně velice těsně následován Štístkovým ztvárněním hlavní ženské role. Davy začaly bouřit nejvíce ve chvíli, kdy na ně Štístko upřel své oči a svůdně zamrkal.

Za krátkou zmínku stojí improvizovaná pohádka, kterou jsme dávali dohromady já, Vojta a Jenda. Věřím, že příběh o babici a kouzelném jablku někdo dovedeme do úspěšného konce a ne ve stylu pohádky od bratří Grimmů, protože jedna z dějových linek byla tvrdě ukončena v hluboké studni nedaleko prokletého zámečku.

Neděle je ve znamení úklidu a velké bitvy o schody. Nějakou dobu vše napovídá tomu, že bitvu o schody ani nestihneme, což by bylo nešťastné. Naštěstí se nám nakonec daří pořádně přidat s úklidem a rychle bitvu sehrát. Dvacet sekund před koncem Lipův tým obsazuje půdu a vítězí i přes zuřivou a zkušenou snahu obránců. Po vystřídání Lipovci nakonec dokáží schody ubránit byť za cenu těžkých ztrát a vyčerpání Štístka a Lipa, kteří tráví celou hru pod hromadou matrací, kde tvořili základ a nejdůležitější kámen obrany.

Dále nás už čeká jen cesta domů, poslední část klasicky dobíháme, ale nejedná se o nic šíleného, není třeba vrážet batoh do zavírajících se dveří či podobné šílenství.

Chtěl bych tímto jménem svým i celého vedení oddílu poděkovat všem, kteří se zúčastnili v tak hojném počtu této skvělé třídenní výpravy a dovoluji si vyslovit přání do budoucna, aby nás tu příští rok bylo ještě více!

Pája